

okolnosti (jako kolik utrženo za kůži krávy, o nákladech dopravy zcepeněné krávy atd.), nebyly probrány a zjištěny.

### Čís. 1276.

**Přivzal-li si účastník v mimosporném řízení právního zástupce, počítá se lhůta k opravným prostředkům ode dne, kdy soudní výměr doručen byl právnímu zástupci.**

**Lhůty § 16 rozlukového zákona nejsou ani lhůtami promlčecími ani lhůtami propadnými, nýbrž jejich uplynutí jest prostou právotvornou skutečností.**

(Rozb. ze dne 8. listopadu 1921, R I 1312/21.)

Soud první stolice rozloučil manželství pro nepřekonatelný odpor, ježto uplynula již více než 3 léta od rozvodu, povoleného před 13. červnem 1919. Rekursní soud usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

### Důvody:

Předeslati nutno, že i v řízení nesporném sluší, zvolila-li si strana právního zástupce, doručovati jemu veškerá vyřízení soudu, pokud jest ve spisech vykázána plná moc tohoto zvoleného zástupce (§ 93 c. ř. s., 88 zák. o org. soudní). Při řešení otázky, zda-li dovolací rekurs opatrovníka do usnesení, doračeného opatrovníku dne 10. září 1921 a jeho právnímu zástupci dne 13. září 1921, došlý na soud dne 27. září 1921, člužno pokládati za v čas podaný, jest dle toho rozhodným den doručení opatrovníkovu zástupci, ježto tomuto mělo býti správně doručeno vyhotovení usnesení a nikoliv také opatrovníku samému, a nemůže býti proto pochybno, že uvedený dovolací rekurs byl podán ve lhůtu uvedené v § 14 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák., tedy včas. Co se týče věci samé, vidí dovolací stížnost nezákonnost usnesení rekursního soudu, jednak v tom, že neuplynula tříletá lhůta od provedeného soudního rozvodu, to jest od 4. června 1918 do podání žádosti o rozluky t. j. do 25. května 1921, potřebná dle § 16 a) II. odst. zák. ze dne 22. května 1914, čís. 320 sb. z. a n. ku povolení rozluky, jednak v tom, že je to lhůta promlčecí a promlčení zde bylo přetrženo duševní chorobou rozvedené manželky. Co se tkne projití tříročního času od povoleného rozvodu, neuplynula tato doba skutečně ještě v den podaného návrhu na rozluky, než v tom směřu stačí, když lhůta ta byla již prošlou v den povolení rozluky prvním soudcem. Poněvadž pak rozluka povolena usnesením ze dne 25. června 1921, tedy 3 roky a 1 měsíc po povoleném rozvodu, byla náležitost projití tříleté lhůty splněna. Co se tkne námítky rekurentovy, že tříletá, v § 16 cit. zákona normovaná lhůta byla jako lhůta promlčecí přetržena duševní chorobou manželčinou (§ 1494 obč. zák.), nesdílí nejvyšší soud náhledu toho. V § 16 cit. zákona nejedná se ani o lhůtu promlčecí ani o lhůtu preklusivní, nýbrž tato tříletá lhůta je právotvornou skutečností, jejíž projitím vzniká presumptio juris et de jure, že mezi manžely rozvedenými vytvořil se nepřekonatelný odpor, kterýž rozluky manželství jich odú-

vodňuje. Není tedy potřebí, poněvadž, jak nesporno, jde o manželství uzavřené před působností zákona rozlukového a od provedení soudního rozvodu uplynula tři léta, k rozluce souhlasu druhého manžela a není třeba zjišťovati ani nepřekonatelného odporu ani rozvážnosti počínů (§ 16 lit. a) II. odst. zák. rozlukového).

### Čís. 1277.

**Rozhodnutí soudu o tom, zda jistota, složená ku zajištění dědických poplatků, jest postačitelnou, netřeba odkládati až finanční úřady rozhodnou o výši poplatků.**

**Spoludědic nemůže žádati v řízení nesporném, by dědic, prodávší svůj podíl na pozůstavší nemovitosti, dal mu přiměřenou jistotu za poplatky pozůstalostní atd., tížící pozůstalost, dosud neodevzdanou.**

**Není povinností soudů, by samy od sebe staraly se o zajištění dávky z majetku a z přírůstku na majetku; to vyhrazeno správě finanční.**

(Rozh. ze dne 8. listopadu 1921, R I 1318/21.)

Pozůstalostní soud přijal k soudu za souhlasu úřadu pro vyměřování poplatků jistotu 100.000 K složenou kupujícími a schválil po té kupní smlouvu, již jeden z dědiců prodal svůj podíl na pozůstavší nemovitosti. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by ve věci dále jednal a rozhodl. Důvody: Stěžovatelé napadají usnesení soudu prvě stolice proto, že jistota 100.000 Kč, jakožto záruka za dávku z přírůstku hodnoty, za dědické poplatky, převodní poplatky, jakož i za daň z majetku, kteréž veškeré platy stihnou pozůstalost a za něž tudíž celá pozůstalost jest zavázána, nestačí k jich krytí a zajištění, a dále proto, že nebyli všichni dědicové o návrhu na schválení tržové smlouvy ze dne 30. července 1920 vyslechnuti před soudním rozhodnutím. Jak ze spisů zřejmo, nebyli vskutku všichni dědicové vyslechnuti o návrhu spoludědice Josefa H-a, zdali souhlasí s tím, aby Josef H. složil jako jistotu ku krytí všech těchto poplatků 100.000 Kč, ač všichni dědicové pozůstalosti této, jak správně stěžovatelé uvádějí, solidárně za tyto poplatky ručí. Výpočty zástupce dědiců a stěžovatelů, který jest zároveň vykonavatelem poslední vůle, a dědice Josefa H. se značně liší, neboť onen vypočítává poplatky ty na 545.231 Kč, kdežto tento toliko na 114.757 Kč 11 h. Soud prvě stolice, nezjednav si podkladu pro posouzení, mnoho-li budou poplatky vskutku činiti, spokojil se se složením jistoty 100.000 Kč, ačkoliv navrhovatel nabízí se složit jistotu 200.000 Kč, která však dle názoru stěžovatelů nikterak ještě nestačí. Dokud nebude příslušnými finančními úřady právoplatně rozhodnuto o výši poplatků, které z této čtvrtiny domu mají býti zaplacený, nelze tvrditi, že složená jistota 100.000 Kč k jich zaplacení stačí, i když úřad pro vyměřování poplatků ve přípisech ze dne 7. a 15. března 1921 prohlásil, že proti vyhovění žádosti zástupce kupujících manželů, by složil kauci toliko 100.000 Kč za uvedeným účelem, ničeho nenamítá. Právem proto vytýkají stěžovatelé řízení soudu prvě stolice tyto vady, kteréž nutno napravití doplněním řízení v obou právě uvedených směrech.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvého soudu.